

מראי מקומות- מנחות פ'

(א) **אדם מתכפר בשבח הקדש- ע' בשפת אמת** דהק' דכיון דדבר שבחובה צריך להביא מן החולין, א"כ למה מתכפר בולד שהוא מן ההקדש. וכ' דלכאור' הי' נראה לומר דמיירי דוקא בהקדישה מעוברת, דא"כ הקדיש ב' הבהמות על נדרו שנדר, ולכן א' מהן יכול לעלות לנדרו. אבל **תוס' כ' דאפי' הקדישה ואח"כ נתעברה מתכפר בולדה.** וכ' דלכאור' צ"ל דכיון דהשבח בא מן ההקדש שלו, א"כ שפיר יכול להתכפר בו, והניח בצ"ע.

(ב) **זו תודה וזו לחמה... אבדה תודה אינו מביא תודה אחרת- כ' רש"י בכת"י דאבד הלחם.** ולכאור' משמע דאין עצה להלחם. וע' ברש"י בפסחים (יג:) דכ' דאותו הלחם פודין אותו ויוצא לחולין. וע' בחזון איש (מ"ב, כ"ג), דכ' דבאמת מפורש בגמ' שם דיכול לפדות הלחם, והביא מש"כ רש"י שם דבמעוה הפדיון קונים עוד תודה או לחם, והק' ע"ז תוס' שם, דכשם שאין יכול להביא חלה זה אם תודה אחרת, כן אינו יכול להשתמש בהמעוה לתודה אחרת, וכ' תוס' דמה דפודין הלחם, אף דאינו יכול להשתמש בהמעוה היינו דלמא תמצא התודה, ויהי' יכול לקנות חלות באותן מעוה, או כדי שפדה כולו על שוה פרוטה. וע"ש מש"כ החזו"א ליישב דעת רש"י.

(ג) **אבדה תודה אינו מביא תודה אחרת- הק' המקדש דוד (י', א'),** הא לכאור' משמע דהיינו אף אם אבד התודה קודם שחיטה. וק', דהא אמרי' דהוקבעו בשחיטה בלחמי תודה, אלמא דקודם שחיטה אינן נקבעין. וכ' דצ"ל דמה דאמרי' דלחמי תודה נקבעין עם השחיטה, היינו שנקבעין בבהמה זו ע"י שחיטה, אבל עם חיוב זה נקבעין אף קודם שחיטה. ולכן, היכא דאמר זו תודה, דכל החיוב הוא להביא בהמה זו, א"כ כיון דאבד הבהמה ואינו חייב באחריותה, א"כ ליכא עוד חיוב תודה, ואם משנה הלחם לתודה אחרת, א"כ ע"כ הוא לחיוב אחר, וכבר נקבע לחיוב זה אף קודם השחיטה.

(ד) **ללחמי תודה ונתותרו, אין מביא בהן תודה-** ולא נתבאר מה יכול לעשות במעוה אלו. וע' בקרן אורה דכ' דמבואר לקמן (קח.) דמותר לחמי תודה ירקבו, וע"ש דדן למה אינו יכול להביאו לתודה אחרת, וכ' דלכאור' תלוי בדברי רש"י בפסחים (יג:) הנ"ל ותוס' שם, אם שייך להביא מעוה אלו לתודה אחרת או לא, ע"ש. אולם ע' בחזון איש (מ"ב, כ"ג) דכ' דאין ענין סוגיא דלקמן לכאן, דהתם מיירי שכבר הובא התודה, אבל הכא קודם כפרה הוא, ע"ש מש"כ בזה.

(ה) **נתכפר בראשונה, שני' אינה טעונה לחם, שלישית טעונה לחם, וכו'- פ"י החזון איש** (תמורה ל"ה, ו'), דשמעי' מכאן דמעיקר הדין דזו שמפריש לתודה צריך ללחם, שהרי קדושת תודה חלה עליו, ואין תודה בלא לחם, אלא חידשה תורה בזו שבאה בסיבת אבידה, ועי"ז נתהוו שתי תודות, דאין טעונה לחם אלא אחת, אף שגם השני' תודה (ונאכלת ליום ולילה, כדאי' בזבחים לו.). ובזה אמרי' דדוקא ראשונה, שהופרשה תחתיה, יש לה דין זה, אבל אם אבדה ראשונה, והפריש שני', כבר נסתלק דין זה מתודה הראשונה, דאחר שנאבדה, והפריש אחרת תחתיה, ועשתה דין חליפי תודה בשני', אין בה עוד כח לעשות עוד חליפות, ורק זו שהופרש תחתיה חשיבא כתחלת הקדש, ועושה את השלישית חליפי תודה. ולכן, אם נתכפר בראשונה, שני' אין טעונה לחם, ושלישית טעונה לחם.

(ו) **וכן לענין חטאת, הפריש חטאתו ואבדה וכו', נתכפר בראשונה, שני' תמות, שלישית תרעה- ע' בקרן אורה** שהביא מה שנקט הצאן קדשים, דר' זירא אמר כן בדעת רבי (דלעיל עמוד א'), דס"ל דבעלמא אמרי' דאבודה בשעת הפרשה מתה, דלרבנן אפי' שני' תרעה, ככל אבודה בשעת הפרשה. ולפי זה מודה רבי דשייך תרעה בכה"ג, דהקריב הראשונה, דרק השני' מתה אבל השלישית רועה. ולכן הק' הצ"ק דהי' שייך להגמ' לעיל לפרש דלעולם שמואל ס"ל כרבי, ושייך רעיי' בכה"ג, דהקריב הראשונה, דרק השני'

מתה, אבל השלישית רועה. אבל הקר"א כ' דאין צריכין לומר כן, וק' לומר דר' זירא ס"ל כרבי ולא כרבנן, ולכן י"ל דשפיר הוי רבנן (דלרבי בכל גוונא מתים), וס"ל לרבנן דכל מה שרועה אם הפריש בשעת אבידה, זהו רק כל זמן שלא משך א' מהן ונתכפר בה, דאז הדין הוא דהשני' רועה, אבל אם נתכפר בא' מהן, השני' מתה. וע"ז אמרו רבנן דזהו רק השני', אבל אם נתכפר בראשונה, השלישית אינה מתה אלא רועה.

(ז) **אמר להו, וכי מכניסין חולין לעזרה - ע'**
בתוס' לעיל (מת. ד"ה חטא) דהעיר דשם אמרי' עמוד וחטא בחטאת כדי שיזכה בחטאת, ורק לא אמרי' חטא בחטאת כדי שיזכה בעולה. וא"כ, למה לא אמרי' כאן עמוד וחטא בתודה, דהיינו ע"י הבאת חולין בעזרה, בשביל שיזכה בתודה. ותי' דהא דאמרי' דיכול לחטוא בשביל תקנת קרבן, זהו רק לאחר שכבר נשחט הקרבן, אבל אם עדיין לא נשחט, לא אמרי' חטא בשביל שיזכה בקרבן.